

Hugo Simberg, Kuoleman puutarha, 1896, vesiväri ja guassi paperille, liimattu etsauspaperille, 15,8 cm x 17,5 cm, Kansallisgalleria / Ateneumin taidemuseo, Kuva: Kansallisgalleria / Jouko Könönen

★ USKONNONOPETUS .FI

YHTEISTYÖSSÄ:

KAN-
SALLIS-
GALLERIA

ATENEUMI

LUE KUVAA

kaikilla
aisteilla

KOE JA KUVAILE

opettaja ohjaa

1. Mitä värejä, muotoja ja hahmoja näet kuvassa?
2. Minkälaisia asentoja tai liikettä kuvassa on? Näytä kehollasi!
3. Mitä kuvassa tapahtuu?
4. Minkälaisia tuoksujamakuja/ääniä kuvassa voisi olla?
5. Missä kohtaa kuvaa haluaisit itse olla? Miksi?

LUE JA TULKITSE

*opettaja
kertoo/
tiedonhaku*

1. Kuka kuvan on tehnyt?
2. Milloin, missä ja miksi kuva on tehty?
3. Minkälainen suhde kuvan henkilöillä on?
4. Mitä uskontoon viittaavaa löydät kuvasta?
5. Mitä yhteistä ja eroja löydät kuvan ja oman elämäsi välillä?

TUOTA KUVAA

*itsenäisesti/
ryhmässä*

Jatka kuvaa

Näemme kuvan puutarhasta vain osan. Millaista on muualla puutarhassa? Jatka kuvaa valitsemallasi tekniikalla. Sijoita omakuvasi puutarhaan siihen kohtaan, jossa haluaisit olla.

Kuvatarina

Mitä kuvassa tapahtuu? Mitä hahmot sanovat toisilleen? Mitä tapahtui ennen tätä ja sen jälkeen? Tee kuvasta sarjakuva valitsemallasi tekniikalla.

TAUSTATIETOA

Kuoleman puutarha -teos syntyi nuoren Hugo Simbergin (1873–1917) ensimmäisellä Pariisin-matkalla. Kuolemahahmo oli syntynyt jo aiemmin ja esiintyy useissa Simbergin töissä. Myöhemmin Simberg teki teoksesta useita versioita eri tekniikoilla. Yksi näistä on Tampereen tuomikirkon seinälle maalattu fresko.

Hyvä ja paha, maallinen ja taivaallinen, inhimillinen ja jumalallinen ovat Simbergille keskeisiä teemoja. Simberg käsittelee näitä teemoja yhtä aikaa yksinkertaisesti, usein humoristisesti ja toisaalta hyvin monisyisesti ja syvällisesti. Esimerkiksi enkeli-, piru- ja kuolemahahmot esiintyvät Simbergin teoksissa usein osana ihmisten arkista elämää.

Simberg ei juurikaan halunnut selittää teoksiaan. Hän painotti sitä, että yhtä ainoaa oikeaa tulkintaa ei ole eikä edes taiteilija sitä voi määrittellä, vaan jokainen katsoja luo teoksen merkityksen mielessään ja kokee sen omalla tavallaan.

SYMBOLIIKKA

Luuranko kuvaamassa kuolemaa on yleinen keskiajan eurooppalaisessa taiteessa, johon myös Simberg tutustui matkoillaan. Niissä kuolema usein nauraa pirullisesti korjatessaan mukaansa säälimättä niin rikkaan kuin köyhän.

Simbergin mustiin kaapuihin verhoutuneet luurankohahmot hoivaavat hellästi outoja, kitukasvuisen näköisiä kukkia. Musta on surun, kunnian ja arvokkuuden väri. Kuolema hoitaa tehtävänsä lempeästi ja kunnioittavasti. Simberg on korostanut tilanteen arkisuutta ja jokapäiväisyyttä tutuilla esineillä, joita ovat kastelukannu ja naulassa roikkuva pyyhe.

Puutarha näyttäytyy kuin hautausmaana, jossa ruukut ovat hautoja ja kukat siellä lepäävien ihmisten sieluja odottamassa tulevaa. Kukkien hauraus muistuttaa ihmiselämän hauraudesta.

Etummainen kuolemahahmo johdattaa katsojan sokkeloiseen puutarhaan. Se on välttämätön pysähdyspaikka – ohitse ei pääse muuta kautta. Taustalla näkyy eteenpäin johdettava tie. Emme näe, mihin se johtaa. Kuoleman arvoitusta ei ole siis ratkaistu. Kuitenkin taustalla olevassa puussa näkyy versoja. Versot ovat lupauksen ja uuden elämän symboli.

Interaktiiviset materiaalit verkossa: www.uskonnonopetus.fi/luekuvaa